

Fukuyama és a történelem folytatása

2011 június 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Francis Fukuyama frissen megjelent könyvében nagyszabású kísérletet tesz arra, hogy összefoglalja az államiság felé való fejlődést a pattintottk?-kortól a forradalmi guillotine-ok id?szakáig.

Ha már húsz évvel ezel?tt bejelentette, hogy a történelemnek vége, most megvizsgálja, mi vezetett ide.

berendezkedésig.

A politikai rend eredetének egyik jellegzetes, ráadásul magyar példáján keresztül azt mutatja be, milyen katasztrófához vezethet a civil társadalom és a központi állam közötti egyensúly megbomlása. Azt írja ugyanis, hogy az Aranybulla nagy szabadságot biztosított a magyar rendeknek, amelyek viszont három évszázad alatt olyannyira meggyengítették a király hatalmát, hogy az uralkodó végül nem tudta feltartóztatni a törököket Mohácsnál.

Jelenünk?l a Newsweek interjújában az „arab tavasszal” kapcsolatos kérdésre is válaszolt. Szerinte az igazi kérdés az, vajon ezt a tavaszt forró nyár vagy enyhe őszi követi-e. A pekingi autokratikus államkapitalizmus jövőjét pedig attól tette függővé, hogy a felemelkedő kínai középosztálynak a szabadság vagy inkább a jólét iránti igénye lesz-e erősebb.

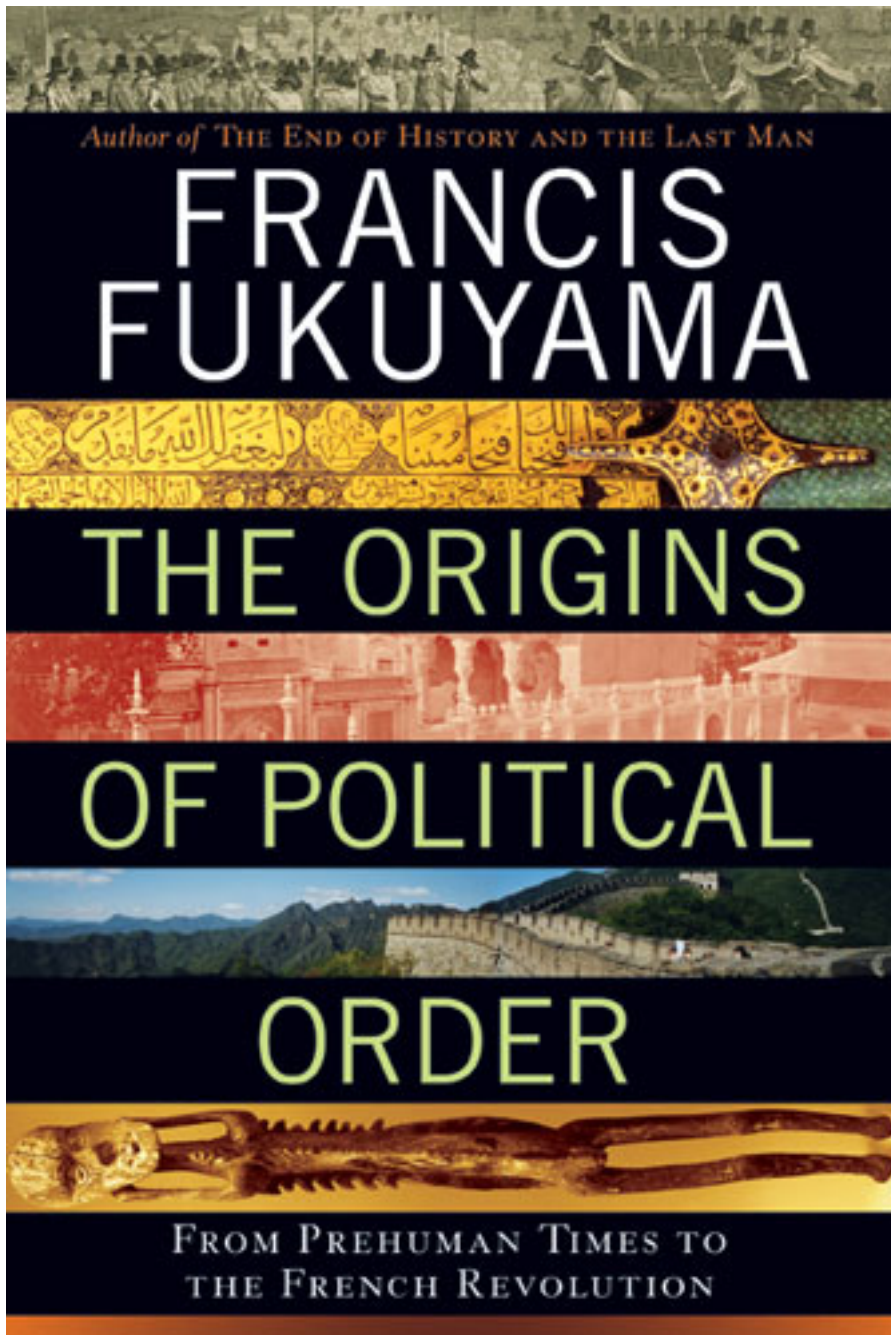
A könyvet ismertető The New York Times kommentátora azt emelte ki, hogy Fukuyama ezek szerint megtagadta korábbi tételét, hiszen a történelem mégsem ért véget, ha még ma is az államok és a társadalmak átalakulásának vagyunk a tanúi. Ennél sokkal valószínűbb azonban, hogy a készülő második kötetben a liberális demokráciát továbbra is a modern államfejlődés végpontjaként leíró Fukuyama éppen most tér vissza eredeti, neohegelianus gyökereihez.

Egy karrier kezdete

Hogyan is alakult Fukuyama jókora vargabetéssel tarkított pályafutása a hetvenes évek végétől mostanáig? Az idén 58 éves professzor édesanyja Kiotóban született, szintén ázsiai származású, már Amerikában élő apai nagyszüleit a Pearl Harbor-i támadás után internálták sok tízezer sorstársukkal együtt. Ősei nyelvét már nem beszélő unokájuk viszont az amerikai olvasztótégely sikerének mintapéldája. Tanulóéveiben Allan Bloom konzervatív kultúrkritikus protezsztja volt a Cornell Egyetemen (Bloom mestere pedig Leo Strauss). A Cornellén szerzett diplomát, majd a Harvardon doktorált politikatudományból, disszertációját a szovjet katonai stratégiából írta.

Disszertációjának témájából 1979-ben cikket is írt a hidegháborús szerepvállalás fokozását propagáló neokonzervatív Commentary magazinba. Ennek köszönhetően kutatóként alkalmazták a Rand Intézetnél. Többek között az 1979–80 – Pakisztán északnyugati határvidékén tett utazása nyomán írott – javaslatának köszönhetően kezdte el támogatni az Egyesült Államok az Afganisztánba bevonuló szovjetek ellen harcoló mudzsahideket. Ezt követően a nukleáris elrettentés hidegháborús doktrínáját egykor kidolgozó Albert Wohlstetter mellett dolgozott, majd az atomstratégia tanítványának számító Paul Wolfowitz – 2001-től ifjabb Bush védelminiszter-helyettese, később a Világbank elnöke – vette szárnyai alá.

Legújabb támogatója előbb ahhoz segítette hozzá, hogy a Reagan-adminisztráció elején a külügyminisztérium politikai tervezőrézslégének közel-keleti osztályán dolgozzon, majd 1989-ben az amerikai–európai katonapolitikai kapcsolatokkal foglalkozó bizottság helyettes vezetője legyen. 1996-tól fél évtizeden keresztül a Mason Egyetem professzoraként a nemzetközi kapcsolatokról adott elő, majd – az ezúttal dékáni minőségben segédkező Wolfowitznak köszönhetően – a John Hopkins Egyetem professzora lett. *(Fukuyama jelenleg, huszonkét évnyi washingtoni tartózkodás után Kaliforniában él, s feltüntetni tiszteltetbeli doktori címe és számos agytrösztben betöltött kutatói tagsága mellett a Stanford Egyetem oktatója.)*

Ismertségét leghíresebb, huszonhárom nyelven megjelent első könyvének köszönheti, amely 1992-ben jelent meg A történelem vége és az utolsó ember címmel, természetesen nem minden eredmény nélkül. Fukuyama 1989-ben a The National Interest című neokonzervatív lapban szólott hozzá az Amerika látható hidegháborús gyzelme közepette kibontakozó vitához, amelynek kérdése az volt, hogy a Szovjetunió legyőzése után a világ csendre legyen-e Washington, vagy inkább nemzeti érdekeinek szempontjából mérlegelje a beavatkozások szükségességét. Fukuyama azonban, új irányt szabva, máshonnan közelítette meg a dolgot, amikor kijelentette: „amit ma látunk magunk körül, az nemcsak a hidegháború vége vagy a világháború utáni időszak egyik szakaszának lezárulása, hanem a történelem vége. Véget ért ugyanis az emberiség ideológiai fejlődése, és a nyugati liberális demokrácia, mint az emberi államszervezés csúcspontja, egyetemessé vált.”

Lehozta Hegelt az égből?

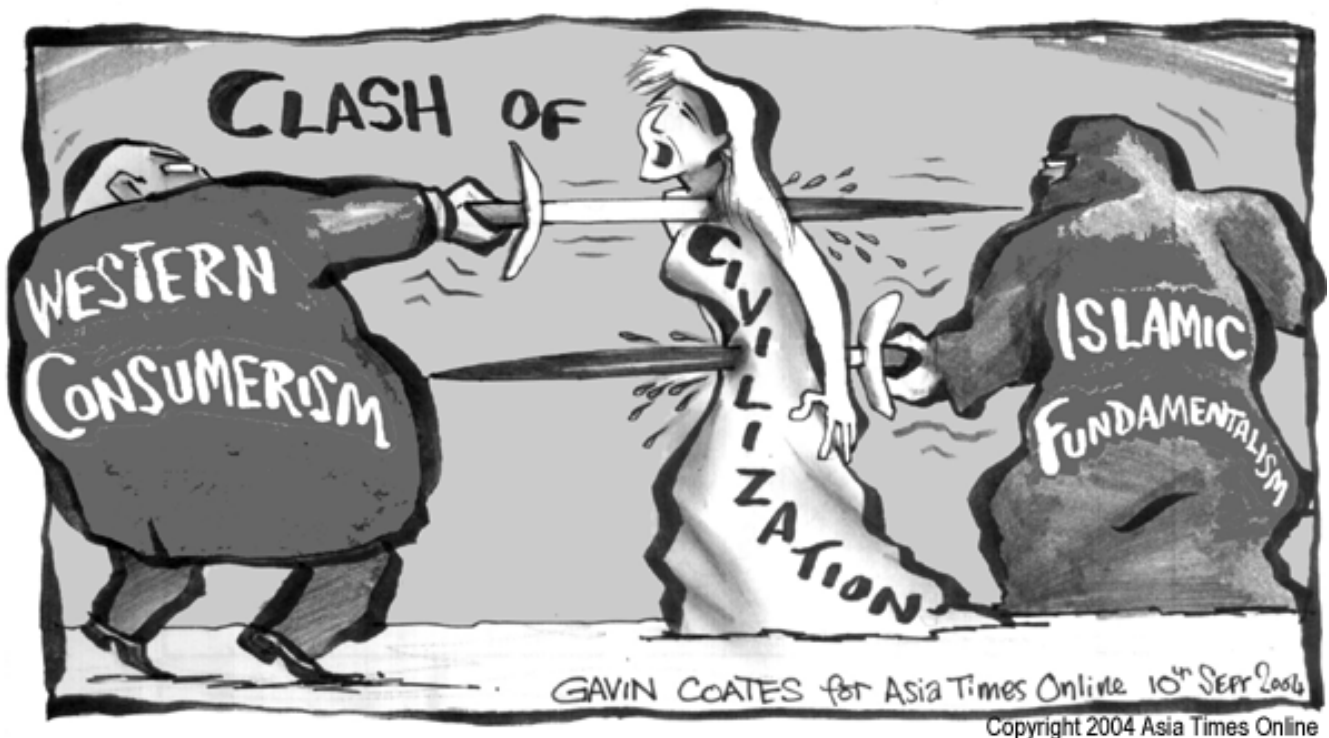
Az amerikai modell tehát – vélte Fukuyama – magától el fog terjedni a planétán, hiszen a kommunizmus bukása után nem áll többé semmi az útjában. Ezzel pedig állítása szerint nemcsak a liberális demokrácia terjed el rohamosan, hanem kevesebb lesz az államok közötti konfliktus, és a jólét növekedésével egy csapásra megoldódnak a társadalmi bajok is. Háborúk és forradalmak híján pedig a történelem tragikus szakasza egyszer s mindenkorra lezárul. Az út végén hamarosan nem az embert a másik ember farkasának látó Hobbes, hanem Kant és az „örök békéje” áll.

Fukuyama gondolat kísérletnek szánt esszéjéből három év múlva meggyőződéssé szilárdult könyv lett, amelyben a szerző a német idealista filozófia atyjaként tisztelt Hegel tételéből indult ki. Ennek lényege, hogy a történelem végcélja a szabadság, és ha ezt eléri az emberiség, akkor a világtörténelem meg is szűnik. Fukuyama így liberális látomását ötvözte a hegeli történelefilozófia marxista írásmagyarázójának számító, orosz származású francia Alexandre Kojève gondolataival, és teljesen kiforgatta Nietzsche „utolsó emberre” vonatkozó profetikus szavait. Ennek eredménye az lett, hogy lehozta a földre a fellegekben járó hegeli bölcséletet, és a liberális demokráciára cserélte ki a szabadság elvont filozófiai fogalmát. Ami a hegeli filozófiából szintén sokat merített Marxnál az osztályharc fokozódása volt, az Fukuyamánál a liberális demokrácia elterjedése lett. Míg ugyanis a kommunizmus atyja úgy gondolta, hogy az osztályok egymással folytatott küzdelme végül megszünteti az elnyomást, és ezzel nyugvópontra jut a történelem, addig a kilencvenes évek meghatározó gondolkodója kijelentette: „mintha az egyetemes történelem a liberális demokrácia irányába haladna”. Fukuyama hasonló volt Voltaire Candide, avagy az optimizmus című regényének Pangloss doktorához – alakjában a francia író Leibnizt gúnyolta ki –, aki úgy vélte, hogy „világunk a létező világok legjobbjika”.

Fukuyama listavezető könyve olyan jól fogyott, hogy eladásából egy luxusházra is futotta, de tézisének nem fogadta el mindenki, ráadásul az időrehaladtával egyre könnyebb feladat lett a kritika. Miközben ugyanis azon sorai megjelentek, amelyek szerint „a kilencvenes évek elején megállapíthatjuk, hogy az emberiség nem agyalt ki új gonoszságokat, sőt a világ lényegében jobb hely lett”, lezajlott az első öbölháború, kitört a délszláv válság, elmélyült a csecsenföldi konfliktus, és Ruandában élezni kezdték a bozótívó késeket.

Huntington színre lép

Samuel P. Huntington, aki korábban katonai szakértőként, majd politológusként dolgozott a Harvardon, jóval sötétebben látta a világ helyzetét Fukuyama naiv optimizmusánál. A neves *Foreign Affairs* című lapban erről írott 1993-as cikkét is kötetbe vitette még az év során.

A civilizációk összecsapása és a világrend átalakulása szintén nagy vitát váltott ki, de Huntington állítását megcáfolni már nem volt olyan egyszerű, mint Fukuyama egy évvel korábban kiadott könyvének végkövetkeztetését. Huntington ugyanis a valóságból és nem a filozófiai absztrakciókból indult ki. Rögtön az elején leszögezte, hogy noha „a hidegháború befejezésének pillanatában az euforikus hangulat a harmónia érzetét keltette, hamarosan mégis bebizonyosodott, hogy ez nem egyéb illúzió”. Hiszen bár az ideológiai konfliktusok kora lezárult, ezzel nem szűntek meg az egyéb konfliktusok. Esmék és katonai tömbök helyett ugyanis civilizációk állnak szemben egymással például a Kaukázusban, a Közel-Keleten és Kasmírban.

A zajos szellemi összecsapás nem szegte Fukuyama kedvét, és elültét követően sem maradt egykönnyes szerző. Nagy mértékű után két évvel a társadalmi erényeknek a gazdasági fejlődéshez való hozzájárulásáról írt érdekesítő könyvet (*A bizalom*), majd az ezredforduló környékén előbb az ipari társadalom információs társadalommá

alakulásának kulturális hatásairól fejtette ki gondolatait (A nagy szétbomlás), aztán a biotechnológiai forradalom ígéretéről és morális problémáiról írt (Poszthumán jövőnk), méghozzá Bush elnök bioetikai tanácsának tagjaként.

Irák előtt és után

Huntington és néhány idesebb neokonzervatív a kilencvenes években óvott attól, hogy az Egyesült Államok fegyveres úton könnyítse meg a demokrácia terjedését, Fukuyama és a neokonok fiatalabb nemzedéke viszont úgy vélte, a nemzetközi stabilitást csak olyan egypólusú rendszer biztosíthatja, amelyben legerősebb katonai hatalomként Washington nemcsak várkozik a béke fölött, hanem ha kell, erővel terjeszti is a demokráciát. A Bush alatt védelmi miniszterré lépett *Donald Rumsfeld*, majd a helyetteseként dolgozó *Wolfowitz*, valamint *Robert Kagan* és *William Kristol* társaságában Fukuyama is aláírta a *Project for a New American Century* nevű újneokon lobbiszervezet Clintonhoz intézett 1998-as nyílt levelét. Ebben azért kérték Irak elleni offenzívára az elnököt, nehogy Szaddám Huszein tömegpusztító fegyvereket fejlesszen, használjon vagy terroristák kezére játsszon. Fukuyama tehát tíz évvel azt követően, hogy a liberális demokrácia világméretű diadalmenetéről fantáziált, verni kezdte a harci dobát. Majd ismét megváltozott valami.

Szakítás a neokonokkal

Az afganisztáni intervenció első évének tanulságaként, de még a 2003-as iraki háború előtt írott egyik újságcikkében jelezte, hogy megint megváltoztatta véleményét, hiszen a liberális demokrácia létrejöttét a modernizáció természetes velejárójának tartja, és nem hiszi, hogy fegyveres úton exportálni lehetne. Fukuyamának ezúttal igaza lett: miután ugyanis Bagdad elesett, és Bush bejelentette a győzelmet, a dolgok mégsem mentek olyan simán, ahogyan a washingtoni kormánykörök elképzelték. 2004 februárjában az *American Enterprise Institut* nevű, nagyjából neokonzervatívokat tömörítő agytröszt vacsoráján *Charles Krauthammer* mégis arról tartott előadást „*demokratikus realizmus*” címmel, hogy az egypólusú világrendszer a szemünk előtt születik meg, hiszen Amerika a föld egyetlen domináns hatalmaként erőnek erejével viszi el a demokráciát Afganisztánba és Irakba. Ezt nevezte Robert Kagan és William Kristol „*jótekingy globális hegemoniának*”, Wolfowitz pedig tapssal jutalmazta az „*unipoláris korszakról*” beszélő *Krauthammert*.

Nem így tett a vacsorán szintén részt vevő Fukuyama, aki még azon a nyáron ismét egy fontos cikket tett közzé a *The National Interestben*, amelyben vitatta barátai nézetét. A cikkből újabb könyv lett, a 2006-ban megjelent *Amerika válaszüton*. Ebben Fukuyama végleg leszámolt neokonzervatív múltjával, és kijelentette, hogy nem szégyelli ugyan az iraki rezsim megdöntésére tett egykori javaslatát, de Krauthammerék alaposan félreértették a demokrácia elterjedéséről általa mondottakat. „Ha én marxista vagyok, akkor a neokonzervatívok leninisták” – kommentálta talányosan könyve mondanivalóját egy interjúban, utalva arra, hogy míg a gazdasági fejlődés és modernizáció „melléktermékének” tekinti a liberális alapokon nyugvó demokratikus jogállam lassú megszületését, addig egykori társai egyoldalú amerikai fegyveres erővel akarják megvalósítani azt, ráadásul azonnal.

Az újabb, ezúttal is heves vita lezárulása után Fukuyama a demokratikus intézményrendszerek megalapozásával és a nem működő államok újjáépítésének problémáival kezdett el foglalkozni, méghozzá az afganisztáni és iraki „*nemzetépítés*” kudarcának apróján.

A 2008 és 2010 közötti nemzetközi események azonban újra gondolkodóba kellett hogy ejtsék, hiszen a történelem csak nem akart megszűnni magától. Ha a posztszovjet térség „színes forradalmai”, a grúz–orosz

határincidens, a libanoni villámháború és az iráni atomprogram, valamint a gazdasági világválság és Kína kimaradása belőle, továbbá az arab forradalmak nem szembesítették volna Fukuyamát egykori tétele tarthatatlanságával, megtette ezt Robert Kagan A történelem visszatérése és az álmok vége című 2008-as könyve. Fukuyama egyetlen, ráadásul nem is sokáig tartó pillanatot merevített ki, amikor úgy vélte, hogy a hidegháború végével megszűnnek az eszmék és az államok közötti konfliktusok is – szövegezte Kagan kritikája. Ezzel szemben azonban tovább folyik „a nagyhatalmak nagypályás játéka”, főképp azért, mert 2006 óta az egyeduralkodó Amerikát Oroszország, Kína és Irán akarja ledönteni trónjáról.

Fukuyama azonban nem vak, ő is látja a történelem folytatódását. Évekkel ezelőt Kínának jósolta a jövő gazdasági prosperitása és demográfiai ereje miatt, miközben a radikális iszlámról szóló félelmeket eltúlzottnak nevezte, az amerikai hegemoniát pedig tűnékenynek tartotta. Azt azonban kijelentette, hogy mivel a nyugati típusú demokrácia a legmunkaképesebb rendszer, ha lassan is, de biztosan ez fog elterjedni mindenhol. A többi pedig már történelem.

Békés Márton, mno.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell!”

Ajánló